

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 21 marca 2017 r. o sygnaturze akt XP 420/16 w sprawie z powództwa B. W. (1) przeciwko Skarbowi Państwa – 31 (...) Oddziałowi (...) w Z., oddalił powództwo (pkt I.) oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II.).

Sąd Rejonowy oparł wyrok na następujących ustaleniach faktycznych

B. W. (1) była pracownikiem zatrudnionym w Jednostce Wojskowej nr (...) w Z. na podstawie umowy o pracę, na stanowisku kierownika sekcji personalnej. Bezpośrednim przełożonym powódki był mjr D. G. (1), zaś komendantem Jednostki był w płk P. K. (1), jego zastępcą natomiast ppłk Z. F. (1).

Sąd Rejonowy ustalił, że w sierpniu 2015 roku powódka dostała ofertę pracy na stanowisku nauczyciela w gimnazjum w K., praca miała się rozpocząć z dniem 1 września 2015 roku. Pismem z dnia 27 sierpnia 2015 roku powódka zwróciła się do swojego przełożonego z prośbą o rozwiązanie z nią umowy o pracę na mocy porozumienia stron z dniem 31 sierpnia 2015 roku. Szef Wydziału Administracyjnego pozwanej jednostki mjr D. G. (1) zapoznał się z pismem powódki i zasugerował rozwiązanie umowy o pracę w normalnym trybie. Sąd Rejonowy stwierdził także, że w dniu 28 sierpnia 2015 roku oraz w okresie od 31 sierpnia 2015 roku do dnia 10 września 2015 roku powódka przebywała na urlopie wypoczynkowym. P. Z. F. w dniu 31 sierpnia 2015 roku podjął decyzję o skontaktowaniu się z powódką celem ustalenia dalszego postępowania dążącego do rozwiązania umowy o pracę. W dniu 31 sierpnia 2015 roku powódka odbyła telefoniczną rozmowę z ppłk Z. F., który poinformował ją o niemożności rozwiązania umowy o pracę w tak krótkim czasie, z uwagi na brak możliwości rozliczenia się z pracownikiem, ustalając tryb rozwiązania umowy o pracę, okoliczności dopełnienia formalności, jakie miały się z tym wiązać – wykorzystanie przez powódkę zaległego urlopu wypoczynkowego, przekazanie obowiązków osobie obejmującej jej stanowisko przez B. W.. Podpułkownik Z. F. wskazał, aby w następnym dniu powódka spotkała się z Komendantem jednostki. P. Z. F. przekazał Komendantowi Jednostki informację, że powódka chce rozwiązać umowę o pracę, ponieważ znalazła lepsze zatrudnienie oraz, że jest zdeterminowana do podjęcia nowego zatrudnienia – na tyle, że stwierdziła, że może nawet zostać zwolniona dyscyplinarnie. Według Sądu Rejonowego, komendant jednostki w dniu 1 września 2015 roku przebywał w jednostce i spotkał się z powódką. Podczas spotkania strony ostatecznie potwierdziły warunki rozwiązania umowy o pracę, termin i formę dokonania tej czynności. Na służbowym komputerze powódki znajdował się plik utworzony w dniu 27 sierpnia 2015 roku, a zmodyfikowany w dniu 1 września 2015 roku, opatrzony datą wrześniową 2015 roku, w którego treści była prośba o rozwiązanie umowy o pracę z dniem 11 września 2015 roku, w związku z otrzymaniem oferty pracy w miejscu zamieszkania. Powódka była w pracy w dniu 5 września – przygotowywała analizę kadrową. Pismem z dnia 10 września 2015 roku przesłanym drogą elektroniczną powódka poinformowała pracodawcę o tym, iż nie będzie występowała ponownie z wnioskiem o rozwiązanie stosunku pracy i zamierza kontynuować zatrudnienie w pozwanej jednostce. W odpowiedzi powódka została drogą elektroniczną poinformowana o treści pisma nr s7765/15 – o niemożności rozwiązania z nią umowy o pracę z dniem 31 sierpnia 2015 roku. Jednocześnie powołując się na ustne uzgodnienia z powódką z dnia 1 września 2015 roku pracodawca wskazał, iż do rozwiązania umowy o pracę dojdzie z dniem 11 września 2015 roku przełożony skierował powódkę na urlop wypoczynkowy w wymiarze 8 dni. Poinformowano powódkę również o tym, iż na mocy porozumienia stron umowa o pracę zostanie rozwiązana z dniem 11 września 2015 roku. Wskazano, iż pismo przesłane drogą elektroniczną wysłano do powódki również za pośrednictwem poczty – wraz z porozumieniem dotyczącym rozwiązania umowy o pracę. B. W. została zobowiązana, do podpisania przesłanego jej porozumienia dotyczącego rozwiązania umowy o pracę i odesłania go do pracodawcy. W dniu 11 września pracodawca sporządził świadectwo pracy wskazując, iż stosunek pracy został rozwiązany w dniu 11 września 2015 roku na mocy porozumienia stron. Kopia świadectwa została przesłana powódce pocztą – B. W. odebrała ją w dniu 14 września 2015 roku. Według Sądu I instancji, w dniu 15 września 2015 r. ppłk Z. F. (1) sporządził meldunek do Komendanta pozwanej jednostki, w którym wskazał, iż w dniu 27 sierpnia 2015 r. o godz. 13.15 w poczcie elektronicznej (...) zostało umieszczone pismo powódki w sprawie rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron z dniem 31

sierpnia 2015 r. Ponieważ termin ten ppłk Z. F. uznał za zbyt krótki do rozliczenia się ze stanowiska Kierownika Sekcji Personalnej, uwzględniając negatywną opinię mjr. D. G. oraz zastrzeżenia w rozkazie Z-13 z 31 grudnia 2014 r. w sprawie funkcjonowania 31 (...) w 2015 r., ostatecznych decyzji kadrowych w kompetencji Komendanta, biorąc również pod uwagę iż powódka w dniu 28 sierpnia była na urlopie, a w dniu 31 sierpnia wzięła urlop na żądanie, ppłk Z. F. postanowił nawiązać kontakt z powódką celem rozliczenia się z obecnym pracodawcą. Polecił J. B. (1) aby ta skontaktowała się z powódką i przekazała prośbę o kontakt. Powódka skontaktowała się z ppłk. Z. F. ok godz. 13.00. Ponieważ powódce zależało na rozwiązaniu umowy we wskazanym przez nią terminie, a ppłk. F. uznał, że w tym terminie powódka nie jest w stanie się rozliczyć ustalono, że powódka będzie skierowana na urlop do 10 września 2015 r. Ponadto powódka stwierdziła, że napisze nowe wypowiedzenie za porozumieniem, ppłk. F. zasugerował żeby najlepiej stawiała się w miejscu pracy w dniu 1 września i porozmawiała osobiście z płk. K. celem ustalenia rozwiązania umowy bez szkody dla pracownika i pracodawcy na co powódka przystała. Po tej rozmowie i upewnieniu się w sekcji personalnej co do ilości dni niewykorzystanego urlopu na dzień 31 sierpnia 2015 r. ppłk. F. rozpiisał w poczcie elektronicznej (...) o godz. 13.47 na mjr. D. G. i B. decyzję o wypisaniu powódki na urlop od 1 września, na osiem dni tj. do 10 września, celem przygotowania planu przekazania obowiązków i jego zrealizowania w trakcie wspomnianego urlopu powódki.

Od dnia 1 września 2015 roku powódka była zgłoszona do ubezpieczenia społecznego jako pracownik Gimnazjum nr 1 i Gimnazjum nr 3 w K.. Powódka była zatrudniona w Gimnazjum nr 1 i nr 3 w K. w okresie od 1 września 2015 roku do 26 września 2015 roku. W dniu 10 września 2015 roku powódka wypowiedziała umowy o pracę w tych placówkach z zachowaniem okresu wypowiedzenia.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd I instancji stwierdził, że powództwo należało oddalić.

Wskazał, że zgodnie z treścią art. 30 § 1 ust 1 k.p. umowa o pracę rozwiązuje się na mocy porozumienia stron, które może być zawarte w dowolnej formie i w każdym momencie istnienia stosunku pracy. Umowę o pracę można rozwiązać na mocy porozumienia stron przez czynności konkludentne. Porozumienie powinno określać datę ustania stosunku pracy.

W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu I instancji doszło do skutecznego zawarcia pomiędzy stronami porozumienia w zakresie rozwiązania umowy o pracę. Powódka złożyła ofertę rozwiązania takiej umowy z dniem 31 sierpnia 2015 roku, jednakże w związku z faktyczną i organizacyjną niemożnością dopełnienia wszelkich formalności w tym terminie, bezpośredni przełożony początkowo odpowiedział na nią odmownie. Jednocześnie strony prowadziły dalsze negocjacje w tym zakresie ustalając czas, sposób i tryb rozwiązania umowy o pracę, okoliczności dopełnienia formalności, jakie miały się z tym wiązać – wykorzystanie przez powódkę zaległego urlopu wypoczynkowego, przekazanie obowiązków osobie obejmującej stanowisko przez B. W., zarówno w dniu 31 sierpnia 2015 r. w telefonicznej rozmowie z ppłk. Z. F. jak i ostatecznie w dniu 1 września 2015 r. w osobistej rozmowie z Komendantem pozwanej jednostki płk P. K., która miała na celu uzgodnienie warunków rozwiązania umowy o pracę tak, aby nastąpiło to bez szkody dla pracownika i pracodawcy. Powódka w porozumieniu z pracodawcą stawiała się nawet w zakładzie pracy w dniu 5 września 2015 roku, który był dla niej dniem wolnym – celem dokończenia rozpoczętych procesów.

Według Sądu Rejonowego, o tym iż w przedstawionych okolicznościach doszło do porozumienia między stronami świadczy dobitnie postępowanie powódki, polegające na zawarciu nowych umów o pracę z Gimnazjum nr 1 i Gimnazjum nr 3 w K., zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego właśnie z tego tytułu oraz faktyczne podjęcie obowiązków pracowniczych nauczyciela. Brak jest podstaw do uznania, iż w takich okolicznościach powódka podjęłaby pracę u innego pracodawcy gdyby B. W. i jej przełożony nie zawarli skutecznego porozumienia w zakresie rozwiązania stosunku pracy.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, według Sądu I instancji, w sposób jednoznaczny wskazuje, iż powódka, w dniu 27 sierpnia 2015 roku złożyła do pracodawcy pismo z prośbą o rozwiązanie z nią umowy o pracę z dniem 31 sierpnia 2015 ze względu na otrzymanie korzystniejszej oferty pracy, bliżej miejsca zamieszkania. Według Sądu Rejonowego, powyższe potwierdzają nie tylko zeznania przełożonego powódki płk P. K., ale przede wszystkim samo pismo – zawarte

w aktach osobowych B. W., na którym widnieje prezentata potwierdzająca wpływ pisma w dniu 27 sierpnia 2015 roku. Zatem w tym zakresie Sąd I instancji nie dał wiary zeznaniom powódki, która podnosiła, iż pismo złożyła dopiero w dniu 31 sierpnia 2015 roku. W zakresie zaś ustaleń co do porozumienia pomiędzy stronami, dotyczącego rozwiązania umowy o pracę Sąd Rejonowy uznał, iż ostatecznie doszło do tego porozumienia w dniu 1 września 2015 roku. Powódka w dniu 31 sierpnia 2015 roku skontaktowała się z płk Z. F., a następnie w dniu 1 września spotkała się osobiście z płk P. K. – dowódcą jednostki. W czasie tych rozmów zostały ustalone szczegóły w zakresie trybu, sposobu i daty rozwiązania umowy o pracę – iż nastąpi to z dniem 11 września 2015 roku, na mocy porozumienia stron.

Sąd Rejonowy podkreślił, że za wiedzą dotychczasowego pracodawcy w trakcie udzielonego urlopu powódka wykonywała już czynności u nowego pracodawcy, co jednoznacznie świadczy o charakterze prawnym jej oświadczenia woli wyrażanego w rozmowach z przełożonymi w zakresie rozwiązania umowy o pracę.

Według Sądu Rejonowego, zeznania płk. F. i płk. K. uznać należało za w pełni wiarygodne. Z. F. jednoznacznie wskazywał, że sposób rozwiązania umowy o pracę z powódką został szczegółowo ustalony, kwestia ta została omówiona z P. K.. Spotkanie powódki i P. K. w dniu 1 września 2015 r. miało na celu ustalenie wszelkich kwestii tak, aby rozwiązanie umowy nastąpiło bez szkody dla obu stron. Do takiego spotkania doszło i wszelkie kwestie zostały ustalone.

Według Sądu Rejonowego, zasadność twierdzenia o tym, że strony postępowania doszły do jasnego i zgodnego stanowiska w zakresie rozwiązania umowy o pracę powódki z dniem 11 września 2015 roku potwierdza jeszcze okoliczność, iż strona pozwana rozpoczęła poszukiwania osoby, która mogłaby zostać zatrudniona na wolnym stanowisku i w efekcie doszło do zawarcia stosownej umowy o pracę.

W związku z powyższym Sąd I instancji uznał, iż doszło do skutecznego zawarcia przez strony porozumienia w zakresie rozwiązania umowy o pracę z dniem 11 września 2015 roku, a jeśli powódka zmieniła zdanie, zrezygnowała z pracy w nowym miejscu, winna zawrzeć z dotychczasowym pracodawcą odpowiednie porozumienie, które znosiłoby wcześniejsze ustalenia. Jednostronne oświadczenie powódki, iż zamierza kontynuować zatrudnienie w 31 (...) w Z. nie jest skuteczne w tym zakresie, bowiem stosunki pracy wymagają zgodnej woli obu stron.

Na marginesie Sąd Rejonowy dodał, iż w niniejszej sprawie pracodawcą powódki był 31 (...) Oddział (...) w Z., jednak obie strony reprezentowane przez pełnomocników nie kwestionowały oznaczenia strony pozwanej.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie zasady wyrażonej w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

Od powyższego wyroku apelację złożyła powódka B. W. (1) za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżając go w całości. Przedmiotowemu orzeczeniu zarzucono:

1. naruszenie przepisów postępowania wyrażonych w art. 161 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. przez jego zastosowanie i uznanie przez Sąd I instancji, że pismo złożone przez pozwanego po zamknięciu rozprawy w dniu 7 marca 2017 r. stanowiło załącznik do protokołu posiedzenia Sądu w dniu 7 marca 2017 r., a tym samym wykorzystanie argumentacji pozwanego podniesionej w w/w załączniku w uzasadnieniu wyroku;
2. rażące naruszenie istotnych przepisów postępowania wyrażonych w art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, w szczególności dotyczącego:
  - a. okoliczności zwarcia nowych umów o pracę z Gimnazjum nr 1 i nr 3 w K. oraz faktycznego podjęcia obowiązków pracowniczych nauczyciela przez powódkę;

b. zainicjowania przez ppłk F. rozmowy w dniu 31 sierpnia 2015 r. celem ustalenia dalszego postępowania dążącego do rozwiązania umowy o pracę;

c. daty złożenia wniosku o rozwiązanie umowy o pracę z dniem 31 sierpnia 2015 r. przez powódkę;

d. dekretacji dotyczącej przygotowania planu przekazania obowiązków;

e. pisma w sprawie rozwiązania umowy o pracę odnalezione na komputerze służbowym powódki i rozbieżności między godzinami jego utworzenia i wyłączenia komputera przez powódkę;

w sytuacji, w której z zebranego materiału dowodowego nie wynikają okoliczności przedstawione przez stronę pozwaną, a w konsekwencji uznane przez Sąd;

3. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebranych w sprawie materiałem dowodowym poprzez przyjęcie, że:

a. do ostatecznego porozumienia dotyczącego rozwiązania umowy o pracę pomiędzy stronami doszło w dniu 1 września 2015 r.;

b. płk K. w dniu 1 września 2015 r. był obecny w jednostce, mógł podejmować decyzje kadrowe, jako że zastępca komendanta wykonuje jego obowiązki w czasie jego nieobecności, nie zaś delegacji;

c. powódka była w pracy w dniu 5 września 2015 r. – przygotowywała analizę kadrową oraz „powódka w porozumieniu z pracodawcą stawiała się nawet w zakładzie pracy w dniu 5 września 2015 r., który był dla niej dniem wolnym od pracy – celem dokończenia rozpoczętych procesów.

Powołując się na powyższe zarzuty, wniesiono o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i ustalenie istnienia stosunku pracy powódki, a z ostrożności procesowej wniesiono o przywrócenie powódki do pracy na poprzednich warunkach na stanowisko kierownika sekcji personalnej na podstawie przepisu art. 56 § 1 oraz art. 45 § 2 k.p. z art. 56 § 2 k.p. (w sytuacji, w której Sąd uznałby, iż nie zostały spełnione przesłanki do ustalenia istnienia stosunku pracy powódki);
- orzeczenie o kosztach postępowania według norm przepisanych;
- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach obydwu instancji.

W odpowiedzi na apelację, pozwany wniósł o oddalenie apelacji powódki i o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał analizy zebranych dowodów, nie naruszając zasady ich swobodnej oceny i w oparciu o zasadnie przyjęty stan faktyczny sprawy, prawidłowo zastosował konkretnie przywołane przepisy prawa materialnego. Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne, podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylenia.

Odnosząc się do zarzutów należy wskazać, że skarżący w pierwszej kolejności stwierdził, że Sąd Rejonowy bezzasadnie przyjął, że pismo złożone przez stronę pozwaną 17 marca 2017 r. zatytułowane „załącznik do protokołu pełnomocnika pozwanego sygn. akt XP 420/16” stanowiło załącznik do protokołu w myśl art. 161 k.p.c. i w konsekwencji wykorzystał argumentację zawartą w tym piśmie w uzasadnieniu skarżonego wyroku. Ze stanowiska, jakie zajmuje apelujący w

uzasadnieniu do tegoż zarzutu wynika, że tego pisma nie można uznać za załącznik do protokołu w rozumieniu art. 161 k.p.c., z uwagi na m. in. na fakt, że pozwany w omawianym piśmie odnosi się do całości postępowania, polemizuje z załącznikiem wniesionym przez stronę powodową (k. 365-378) i tym samym nie odnosi się tylko do wniosków i oświadczeń złożonych podczas rozprawy z dnia 7 marca 2017 r. W konsekwencji, uznanie tego pisma za załącznik do protokołu przez Sąd Rejonowy doprowadziło do błędnego, według apelującej, wydania wyroku, ponieważ w myśl art. 316 § 1 k.p.c., sąd wydaje wyrok po zamknięciu rozprawy biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, a załącznik został złożony 10 dni po zamknięciu rozprawy.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższy zarzut i związana z nim argumentacja bez bezzasadna. Na początku należy podkreślić, że kwestia, czy omawiane pismo strony pozwanej jest: załącznikiem do protokołu rozprawy, kwalifikowanym pismem procesowym, zwykłym pismem procesowym, albo pismem przygotowawczym jest kwestią drugorzędną, która rodziłaby ewentualne skutki procesowe (np. art. 207 k.p.c.). Istotne jest natomiast stwierdzenie, czy wniesienie tego pisma spowodowało naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. stanowiącego o podstawie orzekania.

Według przywołanego artykułu, stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy dotyczy zarówno stanu prawnego, jak i stanu faktycznego, opartego na dowodach i oświadczeniach stron zaprezentowanych do chwili zamknięcia rozprawy. Przy czym, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, chodzi tu o stan rzeczy ustalony przez sąd zgodnie z właściwymi regułami procesowymi, nie zaś o obraz okoliczności wynikający z twierdzeń strony, niepoddanych zabiegom służącym dokonywaniu ustaleń faktycznych (zob. m. in. stanowisko SN w wyroku z dnia 22 stycznia 2015 r., III CSK 108/14, LEX nr 1640246).

Komentowany przepis ma szczególne znaczenie w sytuacji, gdy sąd postanowi odroczyć ogłoszenie wyroku. Nie może on wówczas wziąć pod uwagę zmiany stanu prawnego, jaki nastąpił po zamknięciu rozprawy, ani też stanu faktycznego. Należy jednak wskazać, że zgodnie z art. 316 § 2 k.p.c. rozprawa powinna być otwarta na nowo, jeśli istotne okoliczności ujawniły się dopiero po jej zamknięciu. Do takich istotnych okoliczności zaliczyć należy również zmianę stanu prawnego, jeśli może ona mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia. Należą do nich także nowe okoliczności faktyczne, czy wnioski dowodowe, które nie były stronom znane przed zamknięciem rozprawy, lub nie mogły być przez stronę powołane (zob. M. Manowska, Art. 316, [w:] M. Manowska (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Art. 1-505(38), LEX/el. 2015).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy skonstatować, że rozprawa została zamknięta 7 marca 2017 r., wyrok został wydany 21 marca 2017 r., a w międzyczasie, tj. 17 marca 2017 r. wpłynęło do sądu pismo pozwanego. W związku z powyższym należy dokonać analizy treści tego pisma (a nie jego charakteru i znaczenia procesowego) żeby stwierdzić, czy powołano w nim nowe okoliczności faktyczne i nowe dowody, które nie były znane stronom wcześniej.

Po pierwsze, skarżący nie wskazuje w apelacji, jakie konkretnie okoliczności nie były znane stronom wcześniej, ani nie wskazuje, jakie nowe wnioski dowodowe zostały wskazane, a ponadto Sąd II instancji również nie dopatrzył się ich w treści pisma. Jak zasadnie wskazał sam skarżący, treść przytoczonego pisma ogranicza się w zasadzie do polemiki z poprzednim pismem, wniesionym przez powoda i dotyczy całości postępowania.

Po drugie, Sąd Rejonowy nie oparł swojego wyroku na innych okolicznościach i innych dowodach niż te, które były przeprowadzone do momentu zamknięcia rozprawy. Podstawą skarżonego wyroku były okoliczności wynikające przede wszystkim z korespondencji między stronami, umów o pracę, zeznań stron, zeznań świadków P. W., D. G., Z. F., J. B., akt osobowych powódki, notatek, meldunków. W konsekwencji, ten zarzut należy uznać za całkowicie bezzasadny z uwagi na fakt wydania wyroku przez Sąd Rejonowy na podstawie stanu prawnego i faktycznego, opartego na dowodach i oświadczeniach stron zaprezentowanych do chwili zamknięcia rozprawy (7 marca 2017 r.).

W drugiej kolejności należy odnieść się do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c., do którego skarżący sformułował dwa pod zarzuty, tzn. pierwszy dotyczył braku wszechstronnego rozważenia przez Sąd Rejonowy materiału dowodowego, a drugi sprzeczności ustaleń Sądu I instancji z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Uzasadniając pierwszy z nich, skarżący ograniczył się do wymienienia okoliczności, które (w jego ocenie) nie podlegały wszechstronnemu rozważeniu przez ten Sąd - okoliczności zawarcia nowych umów o pracę z Gimnazjum nr 1 i nr 3 w K. oraz faktycznego podjęcia obowiązków pracowniczych nauczyciela przez powódkę; okoliczności zainicjowania przez ppłk F. rozmowy w dniu 31 sierpnia 2015 r. celem ustalenia dalszego postępowania, dążącego do rozwiązania umowy o pracę; daty złożenia wniosku o rozwiązanie umowy o pracę z dniem 31 sierpnia 2015 r. przez powódkę; dekretacji dotyczącej przygotowania planu przekazania obowiązków; pisma w sprawie rozwiązania umowy o pracę, odnalezione na komputerze służbowym powódki i rozbieżności między godzinami jego utworzenia i wyłączenia komputera przez powódkę.

Z kolei drugi pod zarzut kwestionował następujące ustalenia Sądu Rejonowego: przyjęcie, że do ostatecznego porozumienia dotyczącego rozwiązania umowy o pracę pomiędzy stronami doszło w dniu 1 września 2015 r.; płk K. w dniu 1 września 2015 r. był obecny w jednostce, mógł podejmować decyzje kadrowe, jako że zastępca komendanta wykonuje jego obowiązki w czasie jego nieobecności, nie zaś delegacji oraz, że powódka była w pracy w dniu 5 września 2015 r. – przygotowywała analizę kadrową.

Należy stwierdzić, że te zarzuty dotyczą naruszenia przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów.

Według reguł utrwalonych w orzecznictwie, ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wydanie na jej podstawie orzeczenia przez sąd, nie narusza art. 233 § 1 k.p.c., jeżeli z zebranego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, bo takie działanie mieści się w przyznanych mu kompetencjach swobodnego uznania, którą z możliwych wersji przyjmuje za prawdziwą. Tym samym, nawet jeżeli na podstawie zebranego materiału dowodowego można wywnioskować inną wersję wydarzeń, zgodną z twierdzeniem skarżącej, ale jednocześnie wersji przyjętej przez Sąd I instancji nie można zarzucić rażącego naruszenia szeroko pojętych reguł inferencyjnych, to stanowisko skarżącej będzie stanowić tylko i wyłącznie polemikę ze słusznymi i prawidłowymi ustaleniami Sądu (tak wyrok m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 5.09.2012 r., I ACa 737/12, LEX nr 1223204).

W niniejszej sprawie, zdaniem Sądu Okręgowego, wszystkie zarzuty skarżącej stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami, poczynionymi przez Sąd Rejonowy i wobec tego są bezzasadne. Warto także dodać, że w niniejszej sprawie wszystkie zarzuty dotyczące naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. sformułowane są przez stronę apelującą w sposób bardzo chaotyczny i odnoszą się zbiorczo do całego materiału zgromadzonego w sprawie.

Mimo powyższego, Sąd II instancji odniesie się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., z perspektywy okoliczności mających największe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, tzn. prowadzących do konstatacji, że między stronami doszło do porozumienia w zakresie rozwiązania łączącej ich umowy o pracę z dniem 11 września 2015 r., a to porozumienie nie zostało później zmienione.

Jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy, powódka w dniu 27 sierpnia 2015 r. złożyła ofertę rozwiązania takiej umowy z dniem 31 sierpnia 2015 roku, jednakże w związku z faktyczną i organizacyjną niemożnością dopełnienia wszelkich formalności w tym terminie, D. G. początkowo odpowiedział na nią odmownie. Jednocześnie strony prowadziły dalsze negocjacje w tym zakresie ustalając czas, sposób i tryb rozwiązania umowy o pracę, okoliczności dopełnienia formalności, jakie miały się z tym wiązać – wykorzystanie przez powódkę zaległego urlopu wypoczynkowego, przekazanie obowiązków osobie obejmującej jej stanowisko. Powódka w dniu 31 sierpnia 2015 roku skontaktowała się z ppłk Z. F., a następnie w dniu 1 września spotkała się osobiście z płk P. K. – dowódcą jednostki. W czasie tych rozmów zostały ustalone szczegóły w zakresie trybu, sposobu i daty rozwiązania umowy o pracę – iż nastąpi to z dniem 11 września 2015 roku, na mocy porozumienia stron. Według stanowiska Sądu I instancji, do którego Sąd II instancji w pełni się przychyła, powyższe okoliczności znajdują oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Najistotniejsze jest m. in. pismo powódki z 27 sierpnia 2015 r., w którym powódka zwróciła się do swojego przełożonego z prośbą o rozwiązanie z nią umowy o pracę na mocy porozumienia stron z dniem 31 sierpnia 2015 r. Powyższy środek dowodowy potwierdza wolę powódki do rezygnacji z dotychczasowej pracy. Natomiast dalsze ustalenia, dotyczące czasu, sposobu i trybu rozwiązania umowy o pracę wynikają zwłaszcza z zeznań D. G., Z. F. i P. K..

Sąd Okręgowy zauważa i podkreśla z całej mocy, że zmiana woli powódki w tym zakresie nie świadczy o skutecznym cofnięciu swojego uprzednio złożonego oświadczenia woli i powrotu na dotychczasowe stanowisko pracy.

Powódka nie cofnęła swojego oświadczenia, ani nie powołała się na wadę oświadczenia woli co do złożonego przez siebie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron.

Jak słusznie skonstatował Sąd Rejonowy, w niniejszej sprawie doszło do skutecznego zawarcia przez strony porozumienia w zakresie rozwiązania umowy o pracę z dniem 11 września 2015 roku, a jeśli powódka chciała zmienić zdanie i zrezygnować z pracy w nowym miejscu oraz w konsekwencji powrócić do zatrudnienia u pozwanego, powinna zawrzeć z dotychczasowym pracodawcą odpowiednie porozumienie, które znosiłoby wcześniejsze ustalenia. Jednostronne oświadczenie powódki, iż zamierza kontynuować zatrudnienie w 31 (...) w Z. nie jest skuteczne w tym zakresie, bowiem stosunki pracy wymagają zgodnej woli obu stron. Każda zmiana porozumienia rozwiązującego umowę o pracę wymaga również konsensusu w tym zakresie. Nie jest zatem możliwe, aby anulowanie skutku ważnie zawartego porozumienia w zakresie rozwiązania stosunku pracy mogło nastąpić na mocy oświadczenia złożonego przez jedną tylko stronę umowy o pracę – oczywiście jeśli taka możliwość nie została zastrzeżona przez strony.

W związku z powyższym, zarzut dotyczący naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. okazał się również bezzasadny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w pkt 1. sentencji oddalił apelację stosownie do art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania za II instancję, Sąd Okręgowy orzekł w pkt 2. sentencji wyroku i zasądził od powódki na rzecz Skarbu Państwa – 31 (...) Oddziału (...) w Z. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Stosownie do art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika zalicza się wynagrodzenie. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym Sąd Okręgowy ustalił, w oparciu o § 9 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz.1804).

SSO Magdalena Lisowska SSO Zofia Falkowska SSO Barbara Kempa

P. K